

NOTA DE PREMSA

Sara Blanch i Paolo Bordogna ofereixen una esplèndida vetllada “Rossiniana” d’estiu al Festival Perelada

- **La soprano de Ribera d’Ebre, que va ser la primera artista resident del festival l’any 2016, ha demostrat estar pletòrica i ha ofert un recital impecable.**
- **El baríton italià Paolo Bordogna ha destacat per la seva gran bis còmica i una extraordinària capacitat d’adaptació als papers de les òperes bufes que proposa Rossini.**

Peralada, 5 d’agost de 2024.- La soprano catalana Sara Blanch (1989) i el baríton italià Paolo Bordogna (1972) han ofert avui una esplèndida vetllada rossiniana -hi ha poques coses que, a l’estiu, es posin tan bé com la seva música alegre- al Festival Perelada, a l’església del Carme, titulada *Rossini, il cigno di Pesaro*, que era el sobrenom pel qual es coneixia al compositor italià Gioachino Rossini (Pesaro, 1792- Passy, 1868). El compositor italià és possiblement la figura més important de l’òpera del primer terç del segle XIX i, sense dubte, el més apassionat pel virtuosisme del bel canto i renovador sobretot de l’òpera buffa, tot i que també de la més seriosa o de temàtica més transcendent. La vetllada d’avui ha estat el més semblant a un nit de focs artificials, amb pirotècnia musical de gran calibre i una actuació pletòrica de la soprano de Ribera d’Ebre.

El programa del recital era equilibrat i molt exigent i els dos cantants, acompanyats al piano per Giulio Zappa, han brillat en la interpretació de les peces escollides, una selecció rica i variada de diverses òperes.

La primera que s'ha escoltat ha estat la cavatina *Fragolette fortunata*, d'una de les òperes menys conegudes del mestre italià, *Adina* (1826) -òpera breu en un acte-, a càrrec de Sara Blanch, que ha començat a mostrar l'encant i la frescor característiques de les heroïnes rossinianes, que no ha abandonat en tota la vetllada. Aquesta peça és una mostra clara de l'habilitat de Rossini per introduir en l'escriptura elements virtuosos que destaquen l'habilitat vocal de l'interpret. Aquesta ha estat una constant durant tot el recital, com també l'alternança entre soprano i baríton, que només han coincidit a escena al final de cada una de les dues parts de la vetllada.

Bordogna ha abordat llavors el recitatiu *Accusata di furto* i l'ària de Fernando, amb cabaletta -una forma que Rossini va perfeccionar-, *Ah lungi il timore!*, totes dues peces del melodrama en dos actes *La gazza ladra* (1817), que ha donat pas a un dels moments esperats del recital, que era la interpretació per part de Blanch de l'ària *Tremare Zenobia?*, de l'òpera *Aureliano in Palmira*, una de les poques peces serioses de Rossini que explica el conflicte entre els romans, liderats per Aurelià, i els ciutadans de l'antiga Palmira, que deuen lleialtat a la noble i orgullosa reina Zenobia. Blanch ha transmès de manera admirable la humanitat, la fortalesa, però també la vulnerabilitat i la tendresa de Zenobia, mostrant una gran capacitat expressiva. El periodista i crític musical Javier Pérez Senz explica al programa que la soprano tarragonina va brillar l'any passat al Rossini Opera Festival de Pesaro, "la meca de l'obra consagrada al compositor italià", destacant la musicalitat, el *legato* exquisit i el domini de la *coloratura* en l'actuació de la soprano catalana encarnant a la reina de Palmira.

La primera part l'han tancat tres passatges de la mateixa obra, *Il turco in Italia* (1814), una òpera buffa en dos actes molt popular per la seva complexitat i enginy. Curulla de girs argumentals i malentesos, aquesta òpera combina la vivacitat melòdica amb la sofisticació harmònica. La capriciosa Fiorilla n'és la bella protagonista i Geronio, el seu marit, un calçasses -paper buf per excel·lència-, quelcom que ja s'intueix en l'ària *Se ho da dirla, avrei molto piacere*, en què Bordogna li presta la comicitat justa i necessària per no fer-ne una caricatura. Fiorilla mostra el seu caràcter voluble durant tota l'òpera, però també hi veiem una certa profunditat en la següent ària, *Squallida veste e bruna*, en que Rossini abandona el to còmic i que Blanch ha interpretat amb molta solvència, mentre que la soprano i el baix italià han interpretat conjuntament els papers de Fiorilla i el turc

Selim en la peça *Credete alle femmine*, que retorna a la comicitat de l'obra i a l'orquestració viva i àgil.

Paolo Bordogna ha obert la segona part en solitari amb l'enèrgica ària *Già d'insolito ardore nel petto*, de *L'italiana in Algeri* (1813), en què Mustafà demostra el seu desig i que ha estat resposta per Blanch amb el recitatiu *Ah! Voi condur volete* i l'ària *Ah donate il caro sposo*, d'*Il Signor Bruschino* (1813). Aquesta és una comèdia d'emboics molt típica, en què Blanch ha encarnat Sofia expressant el seu desig de reunir-se amb el seu estimat Florville, en un moment que combina dosis de gran lirisme i drama. Bordogna s'ha posat a continuació a la pell de Don Magnifico, el menyspreable pare d'Angelina a l'òpera *La cenerentola* (1817), un paper de baix buf, per interpretar l'ària *Miei rampolli femminini*, en la qual el cínic personatge es mostra profundament frustrat i recupera a l'hora l'esperança d'obtenir una bona situació social. La peça és d'una exigència tècnica màxima per a l'intèrpret i Bordogna, que ha demostrat tota la vetllada ser un veritable especialista en papers còmics, ha donat la mesura justa de vivacitat i color a la seva interpretació.

Com en la primera part, la segona s'ha tancat amb tres peces de la mateixa òpera, en aquest cas la més popular del compositor italià: *Il barbiere de Siviglia* (1816), basada en la comèdia teatral homònima de Pierre de Beaumarchais (1775), que és la primera peça de la coneguda com *La Trilogia de Fígaro*. Rossini va trigar un mes escàs a compondre la seva òpera, paradigma del seu estil i la seva habilitat per combinar un ritornello musical molt encomanadís amb una trama còmica trepidant, i aquesta es va estrenar al Teatro Valle de Roma. Una de les àries més conegudes és la que ha obert aquest darrer bloc, la deliciosa *Una voce poco fa*, en què el personatge de Rosina expressa el seu amor per Lindor i ordeix el pla per evitar tots els obstacles i fer-li arribar una carta comptant amb l'ajut de Fígaro. Sara Blanch ha sabut dotar la Rosina de la frescor, la força, l'alegria i la perspiciàcia pròpies del personatge. Posteriorment ha arribat el "sermó" en forma d'ària, *La calunnia*, que ha interpretat Paolo Bordogna, posant-se a la pell del mestre de música Don Basilio. Es tracta d'una reflexió brillant, tant en el fons -d'una actualitat feridora- com en la forma musical, que el baix italià ha interpretat amb solvència i expressivitat.

Finalment, Blanch i Bordogna han tornat a coincidir a escena per interpretar el duet *Dunque io son*, un diàleg enginyós i divertit entre Rosina i Fígaro, quan aquesta li fa l'encàrrec de fer-li arribar la carta d'amor a Lindor. Humor i lirisme es combinen amb mestratge en una peça en la qual Blanch i Bordogna han mostrat una gran complicitat i la capacitat expressiva a la qual han acostumat al públic durant tota la vetllada, que ha pogut copsar amb exactitud tant les diferents facetes del talent compositiu de Rossini com les excel·lents habilitats vocals i interpretatives dels cantants.

El públic, que ha ovacionat dempeus als artistes entre exclamacions de bravo!, ha vist premiats els seus aplaudiments amb tres bisos, tots ells, es clar, compostos per Rossini. El primer l'ha protagonitzat Bordogna tot sol en interpretar l'ària *Ombretta sdegnosa*, de l'òpera *La pietra del paragone (La pedra de toc)*. Blanch ha cantat llavors *La Danza*, o *Tarantella*, per acabar plegats amb un toc d'humor deliciós amb la interpretació del popular *Duet dels Gats*. A Peralada ha quedat una nit esplèndida, de la qual també n'ha gaudit l'Honorable Consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Natàlia Garriga.